

**POT ČISTOSTI
&
IZ SRCÁ**

James Allen

 Bird Publisher

2017

Naslov izvirnika:

From Passion to Peace or The Pathway of the Pure; James Allen
Out from the Heart; James Allen

Copyright © Bird Publisher, 2017

Vsebina

Predgovor k slovenskemu prevodu ... 7

Pot čistosti ... 11

Predgovor ...13

Strást ... 15

Hrepenenje ... 21

Skušnjava ... 27

Transmutacija ... 33

Transcendenca ... 39

Blaženost ... 47

Mir... 51

Iz srcá ... 55

Predgovor ... 57

Srce in življenje ... 59

Lastnosti in moč uma ... 61

Sestavine navade ... 65

Delovati in védeti ... 69

Prvi koraki v Veličastno Življenje ... 73

Miselna stanja in njihovi učinki ... 89

Spodbuda ... 95

Predgovor k slovenskemu prevodu knjige

V tej knjigi sta združeni dve besedili Jamesa Allena, ki kot zaokrožena celota predstavljata očiščenje življenjske poti človeka in izvira njegovega življenja, tj. njegovega srcá.

V prvem besedilu »Pot čistosti« nam avtor prikaže pot, kako naj se človek očisti raznoraznih oblik strasti in kaj mu lahko tó dôbrega prinese, katere vse probleme in njihove vzroke, ki se jih človek mogoče prej sploh ni zavedal, lahko s tem reši, in kako naj najde mir, ki ga v današnjem svetu še kakó primanjkuje. V drugem besedilu »Iz srcá« pa nas Allen opozorí na resnični izvor človekovega življenja. Namreč ravno v srcu se skriva tisto, kar potem človek žíví. Človeka poziva, naj bo vendarle varuh svojega srcá, naj pazi, kaj vstopi vanj, in naj prečisti tisto, kar je v njegovem srcu nečistega.

Ljudje si želijo mirú, zanj molijo in prosijo, a se vseskozi oklepajo strasti. Mnogi se veliko pripravajo, a vseeno prosijo za nebeški počitek, kar pa je človeška nevédnost. Ljudje bi morali poznati vsaj prvo črko božanske abecede, ki razkriva, da kjer je strast, tam ni mirú, in kjer je mir, strasti ni ter pove, da je strast je slepa in nevedna. Zaradi nje človek vídí in pozná le svoje lastno zadovoljstvo, je torej sebičen in ne pozná nobenih omejitev. Njegov edini cilj je pridobiti kaj zase in potem v pridobljenem uživati. Pridobivanje si lahko predstavljamo

kot neko rastočo lestvico, ki se nahaja v mnogih oblikah, od spolne pohoto, preko mnogih subtilnih nečimrnosti, pa vse do želje po osebnih nebesih ali osebni nesmrtnosti, a to je še vedno sebičnež.

Osvobojení je namreč tisti, ki seže nad in ónkraj prostora svoje sebične osebnosti. Je tisti, ki je presegel slabo in živí v običajih in spoznanju dôbrega. Je kot človek, ki je prej gledal na svet s temnimi očmi, a je sedaj zmožen videti stvari takšne, kot v resnici tudi so.

Zlò, ki ga ljudje povzročajo drug drugemu, ni nikakršna moč, marveč je zgolj izkušnja. V resnici tó sploh ni sila, marveč je neka okoliščina in izkušnja, ker je vse, kar slednja jé, zgolj del narave. Tó je stanje človeškega neznanja, nerazvitosti, ki izgine ter izpuhtí, ko se pojavi svetloba spoznanja enako, kot razumsko neznanje otroka z vse več pridobljenega znanja ponikne ter se tema umakne, ko se pojavi vzhajajoča svetloba.

V svobodnem stanju se človekove sebične želje in posledično tudi strahovi razblinijo, zaradi česar želja po imetju stvari in strah pred njihovo izgubo povsem izgineta. Ko človek doseže radost in svetlobo ter se znajde na čisti poti, kaj mu še ostane, za kar bi se bal?

Človeške boleče izkušnje zlà minejo, ko na področje njegovega zavedanja vstopijo nove izkušnje dôbrega in tam prevladujejo. Čeprav je telesu dôbrega človeka mogoče gibanje omejiti, bo njegov um vseeno ostal svoboden. Čeprav ga

je mogoče raniti in mu povzročiti bolečino, bo njegovo srce vseeno ostalo radostno in mirno.

V tej knjigi spoznamo tiste vrline, ki so presegle oboje, pregrehe in človeške krepósti, kot so na primer: pravičnost, prijaznost, potrpežljivost, ponižnost, čistost misli in dejanj, popoln mir z vsemi stvarmi in podobno. Avtor pa nam opiše tudi pot – *pot čistosti*, ki pelje do njih in človeku nazorno pokaže, kako lahko tó doseže.

Človek, ki premaga samega sebe, je brezmejno plemenit, medtem pa je tistega, ki premaga drugega človeka, mogoče premagati. A tistega, ki zmaga nad samim sebj, ne bo mogoče nikoli podjarmiti. Če je človek premagal poželenje in jezo, sovraštvo in ponos ter sebičnost in pohlep, potem je premagal ves svet. S tem odstrani vse sovražnike mirú, zaradi česar v njem lahko prebiva le mir sam. Slednji je veliko močnejši kot boj; prvi namreč zmaga tam, kjer nasilju ne uspé. Pod njegovo zaščito neškodljivemu ni mogoče škodovati. Zagotavlja varno zavetišče pred vročico sebičnega bojevanja. Je pribežališče za premagane, šotor za izgubljene ljudi in tempelj za čiste ljudi.

Če bi radi delovali *iz srcá*, se je prej dóbno vprašati, kaj sploh biva v našem srcu, oziroma prej očistiti svoje srce. Seme, drevó, cvet ter sadež so štirikratno pravilo univerzuma in kakšno je v resnici srce človeka, takšno je njegovo življenje. Iz stanja srcá človeka torej izhajajo razmere njegovega življenja. Njegove misli se razcvetijo v dejanja in njegova dejanja rodijo plodove njegovega značaja in usode. Človek je varuh svojega srcá; je čuvaj svojega razuma; je osamljeni stražar njegove

trdnjave življenja. Kot takšen je lahko marljiv in poskrbi za svoje srce ali nemaren in še naprej raje išče vzroke ter skuša uravnati posledice svojega življenja izven sebe.

Avtor predstavi tudi deset lekcij, kako lahko človek sam sebe očisti pregreh, s tem očisti svoje srcé, nakár njegova pot srcá postane povsem čista. Da pa bi iskalec resnice lažje našel pot srcá, je navedenih tudi kar nekaj primerov neustreznih (človeška nemoč) in ustreznih (moč človeka) miselnih stanj oziroma stanj svetlobe, radosti in spoznanja, ki jih razloži s primeri.

Pot srcá je lahko izjemno lepa in radostna – postane in ostane čista, a tudi težavna in polna trpljenja – ostane nečista. In katero pot ste izbrali *vi*, dragi bralec?

Damjan

V Mengšu, 10. februarja 2017

POT ČISTOSTI

James Allen

*Med hrupom in stremuštvo človeka
znova zaslišim klic Bogá
Zgodba pripoveduje o ločenosti stvari;
Nad vznemirjenostjo srcá,
visoko nad področjem, kjer diši po greha temnih potéh
Čaka modrostna spontanost uma;
Ónkraj Vrat močne čustvene previdnosti,
Tam čaka Mir – tam čaka Mir.*

Predgovor

Prvi trije deli té knjige, Strást, Hrepenenje in Skušnjava, predstavljajo običajno človeško življenje skupaj z njegovimi strástmi, patosom in tragedijo. *Zadnji trije deli*, Nadčutnost, Blaženost in Mir, pa predstavljajo božansko življenje – umirjenost, modróst in lepoto – modrijana in odrešitelja. *Srednji del*, sprememba oziroma transformacija, je prehodno stanje med prejšnjima dvema; to je alkimistični proces, ki povezuje božansko in človeško življenje. Disciplina, zanikanje in samoodpoved ne sestavljajo božanskega stanja, temveč so le načini, s pomočjo katerih ga dosežemo. Božansko življenje je osnováno v tistem popolnem védenju, ki človeku podarí popoln mir.

Strást

Pot svetníkov in modrecev, cesta poučenih in očiščenih; avtocesta, po kateri je stopal odrešenik in po kateri bodo hodili vsi prihodnji odrešeniki – tó je predmet té knjige; takšna je veličastna in sveta téma, ki jo avtor na kratko povzame na teh straneh.

Strást je najnižja stopnja človeškega življenja. Nihčé ne more pasti niže. To je področje hladnega močvirja in skriva-joče temé plazečih in mrgolečih bitij svetá brez sonca. Požele-nje, sovraštvo, jeza, skopost, ponos, nečimrnost, pohlep, ma-ščevanje, zavist, klevetanje, laží, kraje, goljufanje, zahrbtnost, krutost, sumničenje, ljubosumje – takšne so brutalne sile in slepi, nerazumski impulzi, ki bivajo, se potikajo v podzemlju strásti, ter na stopnji primitivne džungle človeškega razuma koprniijo in goltajo.

Obstaja pa tudi prikrivanje temnih senc skesanosti, bolečine in trpljenja ter padajočih oblik žalosti, žalovanja in žalostink.

V tem temnem svetu brez modrósti človek živí in umré, ne da bi spoznal mir čistosti in radost božanske lučí, ki vedno sije nad njim in zanj. A vseeno sije v prazno, dokler ta sve-tloba pada na slepe oči, katerih pogled ni usmerjen navzgor, marveč je vedno upognjen navzdol k zemeljskim stvarém – k mesenim stvarém.

A modreci usmerijo svoj pogled navzgor. Oni niso zadovoljni s svetóm strástí. Tí usmerijo svoj korak k veličastnemu svetu mirú, svetlobi in blaženosti, ki jo vidijo, sprva v daljavi, a vseeno blizu, in ko se ji približujejo, vse bolj sveti.

Nihcé ne more pasti niže kot do strástí, a vsakdo se lahko povzpne više. Na tej najnižji stopnji, od koder pasti niže ni mogoče, se vsakdo, ki napreduje, dvigne. Pot napredovanja je vedno pri roki, zeló blizu in z lahkoto dostopna. To je pot samoobvladovanja. Na tó pot je že stopil tisti, ki je začel govoríti »ne« svoji sebičnosti, tisti, ki je začel nadzirati svoje želje in kontrolirati ter usmerjati neposlušne sestavine njegovih misli.

Strást je človeštvu sovražnik, ubijalec zadovoljstva ter nasprotnik in sovražnik mirú. Iz strásti izhaja vsa umazanija in vso uničenje. To je izvor uboštvá in vir nesreče in razdejanja.

Notranji svet sebičnosti trohni v nevednosti – v nepoznavanju božanskega zakona in božanske dobrote; v nepoznavanju potí očiščenja in potí mirú. Strást je temna in uspeva ter se bohóti le v duhovni temi. Ne more vstopiti v religijo duhovne svetlobe. V razsvetljenem umu pa se tema nevednosti uniči; v čistém srcu namreč ni prostora za strást.

Strást v vseh njenih oblikah je mentalna žeja, vročica in muka nemira. Kot ognji požró čudovito stavbo, jo spremenijo v gomilo nevšečnega pepela, enako požré ogenj strástí tudi ljudi ter njihova dejanja in izdelki ovenijo ter propadejo.

Če bi nekdo naj našel mir, mora zapustiti strást. Modrec svoje strásti podjarmi, medtem ko nevedneža podjarmijo njegove strásti. Iskalec modrósti začne obračati hrbet neumnosti. Zaljubljeni v mir vstopi na pot, ki vodi k njemu, in z vsakim korakom, ki ga naredí, vse niže in za njim zapušča temno bivališče strásti in obupa.

Prvi korak k veličastnosti modrósti in miru je razumevanje temé ter mizerije sebičnosti. Ko človek tó razume, potem je že na poti ven – potem tó preseže.

Sebičnost ali strást ne le da se razraste v bolj razviti obliki pohlepa in vsiljivosti, če jo ne nadzoruje moč razuma, temveč formira tudi skrito misel, ki je subtilno povezana z nadutostjo in poveličanjem samega sebe. Je najbolj goljufiva in prikrita, ko se nekdo nemudoma odzove na sebičnost drugih, jih obtoži sebičnosti in o tem razširja govorice. Človek, ki vedno razmišlja o tem, kako sebični so drugi ljudje, s tem svoje sebičnosti nikakor ne premaga. Z obtoževanjem drugih se svoje lastne sebičnosti ne znebimo, temveč s tem, da jih odrešimo krivde.

Pot od strásti k miru se ne zgodí z lučanjem bolečih nabojev v druge ljudi, temveč s preseganjem samega sebe. Z gorečim prizadevanjem obvladovanja sebičnosti drugih nam ostane vez strásti. Medtem pa s potrpežljivim preseganjem svoje lastne sebičnosti dosežemo svobodo. Le tisti, ki preмага samega sebe, lahko obrzda tudi druge; on jih pomirí, a ne s strástjó, temveč z ljubeznijo.

IZ SRCÁ

James Allen

Predgovor

Konfucij je dejal: »Izpopolnitev lastnega jaza je temelj vsega napredka in celotnega moralnega razvoja;« življenjsko vodilo, ki je enako globoko in vsestransko kot tudi preprosto, praktično in ne vključujoče, ker ne obstaja nobena gotova pot, ki bi peljala k védenju, niti nobena boljša pot, ki bi ljudem pomagála izpopolniti njih same. Ne obstaja nobeno bolj plemenito delo ali višja oblika védenja, kot je samoizpopolnitev. Tisti, ki preučuje, kako postati popoln, ki se trudi biti čistega srcá, katerega namen je umirjenost, modróst in jasnost misli, si je naložil najbolj dostojanstveno nalogo, ki si jo človek lahko izbere, posledica katere pa je zaznava dôbro urejenega, blagoslovljenega in čudovitega življenja.

Srcé in življenje

Kakršno je srcé človeka, takšno je njegovo življenje. Notránje »je« se nenehno razkriva zunaj njega. Nič ne ostane nerazkrita. Kar je skritega, je skrito le začasno; ko dozori, končno vstopi v ospredje. Seme, drevó, cvet in sadež so štirikratno pravilo univerzuma. Iz stanja srcá človeka izhajajo razmere njegovega življenja. Njegove misli se razcvetijo v dejanja in njegova dejanja rodijo plodove njegovega značaja in usode.

Življenje se vedno razprostira iz notranjosti človeka in se razgrinja v svetlobo, medtem pa se misli, ki izhajajo iz srcá, končno razkrijejo v besedah, dejanjih in vsemu tistemu, kar človek počné.

Človekovo življenje, ki priteka iz skrivnostnih globin njegovega srcá, priteka kot fontana iz skritega izvira. Vse, kar človek jé in počné, nastane tam. In tudi vse, kar bo človek postal in počel, vznikne v njegovem srcu.

Človekova žalost in zadovoljstvo, trpljenje in radost, strah in up, sovraštvo in ljubezen, nevednost in spoznanja, vse tó ne izvira iz nikjer drugé kot iz srcá človeka. A tó so zgolj miselne sodbe.

Človek je varuh svojega srcá; je čuvaj svojega razuma; je osamljeni stražar njegove trdnjave življenja. Kot takšen je lahkó marljiv ali nemaren. S svojim srcem lahkó ravná tudi

vse bolj previdno. Lahkó neutrudno pazi na svoj um ter ga čisti; in lahkó ga obvaruje pred mišljenjem krivičnih misli – tó je pot razsvetljenja in blagoslova.

A po drugi strani lahkó človek žíví tudi svobodno ter brezskrbno, a s tem zanemarja svoje poslanstvo legitimnega urejanja svojega življenja – a tó je pot samoprevare in trpljenja.

A naj človek raje spozná, da je njegovo življenje v celoti rezultat njegovih misli, in glej, odprla se mu je pot blagoslovov! Ker bo potém odkril, da ima moč upravljanja svojih misli in jih lahkó ukrojí skladno s svojo idealno predstavo. Zaradi tega bo raje ubiral čvrste in odločne korake po potéh misli in delovanja, ki so povsem odlične. Njemu bo življenje postalo čudovito in sveto; in slej ko prej bo odvrigel vse slabó ter tudi zmedo in trpljenje. Ker je nemogoče, da bi bil ne tisti, ki neutrudno varuje vrata svojega srcá, brez svobode, omike in mirú.

Lastnosti in moč uma

Človekov um je razsodnik življenja. Je ustvarjalec in oblikovalec razmer ter sprejemnik svojih lastnih dosežkov. Znotraj sebe vsebuje oboje: moč, da ustvarja iluzije, in moč prepoznavanja realnosti. Um je neizogljivi ustvarjalec usode. Misel je korak, dôbra in slaba dejanja so »osnova in nit« ali temelj, tkanje, ki se razprostira nad pojavnim življenjem, pa predstavlja človekov karakter. Um se obleče v obleko, ki si jo je naredil sam.

A človek kot miselno bitje poseduje vse moči svojega uma in ima brezmejno izbiro. Uči se iz izkušenj in slednje lahko pospeši ali zadržuje. Človek sploh ni z ničimer posebej omejen, a se je sam na mnogih mestih svoje tkanine navezal in nekako privezal, a ker je sam takó izbral, se lahko tudi sam osvobodí.

Človek ne more postati surov ali čist, nevednež ali vedéž, neumen ali razumen, ker bi takó izbral. A on lahko s spremembo svojega delovanja oblikuje nove navade in z novim naporom prekine s starimi. Človek se lahko obdaja z iluzijami, dokler resnice popolnoma ne izgubi, in samo on lahko tudi vsako od teh iluzij, dokler se mu resnica ne popolnoma razkrije, uniči. Njegove zmožnosti so brezmejne; njegova svoboda je popolna.

Narava človeškega uma je, da sam ustvarja svoje lastne

*Najprej prizadevanje in potem zmaga.
Najprej delo in potem počitek.
Najprej slabotnost in potem moč.
Na začetku nižje življenje
ter blisk in zmeda bojevanja
in na koncu življenje lepote,
tišine in mirú.*

*Vse običajne stvari, vsakodnevni dogodki,
ki se ob neki uri začno in ob drugi končajo;
naša zadovoljstva in nezadovoljstva
so zgolj stopnje, ki jih lahko presežemo.
Mi nimamo kril, ne moremo poleteti v višino;
a imamo zato noge za dvig in plezanje.*

Longfellow

»Človekovo življenje, ki priteka iz skrivnostnih globin njegovega srcá, priteka kot fontana iz skritega izvira. Vse, kar človek je in počné, nastane tam. In tudi vse, kar bo človek postal in počel, vznikne v njegovem srcu.«

